Nieuwsbrief PS Updates

Nummer 41, 2026

Redactie: Mr. H. Vorsselman, mr. drs. I. van der Zalm, mr. Y. Bosschaart en J. Stulp.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:1858 10-11-2026

In deze procedure is de verdachte veroordeeld voor doodslag en het wegvoeren en verbergen van het lijk. Dit incident is het gevolg geweest van een ruzie in een chalet met een vrouw. De verdachte heeft deze vrouw gewurgd en haar naar haar auto gebracht, deze heeft verdachte vervolgens achtergelaten op een parkeerplek. De Hoge Raad herhaalt in dit arrest de relevante overwegingen uit ECLI:NL:HR:2026:1722 met betrekking tot kring van personen die recht hebben op vergoeding van affectieschade. Hij herhaalt ook dat uit de wetsgeschiedenis van artikel 6:107 en 6:108 BW blijkt dat (half)broers of -zussen als zodanig geen aanspraak op vergoeding van affectieschade toekomt omdat zij niet worden aangemerkt als 'naasten' op grond van artikel 6:108 lid 3 BW, maar dat in bijzondere gevallen hun feitelijke relatie een beroep op de hardheidsclausule kan rechtvaardigen. Het hof heeft de vorderingen ter zake van affectieschade van de benadeelde partijen (broer en zus slachtoffer) toegewezen. Daartoe heeft het hof overwogen dat, gelet op de schriftelijke onderbouwing en de mondelinge toelichting ter terechtzitting, voldoende is komen vast te staan dat de benadeelde partijen in een zodanig nauwe betrekking tot het slachtoffer stonden dat uit de eisen van redelijkheid en billijkheid voortvloeit dat zij voor vergoeding van affectieschade in aanmerking komen. De Hoge Raad concludeert dat dit oordeel ontoereikend is gemotiveerd. Hierbij is van belang dat het hof geen vaststellingen heeft gedaan omtrent de intensiteit, de aard en de duur van de relatie tussen het slachtoffer en de desbetreffende benadeelde partijen, welke vaststellingen noodzakelijk zijn om een geslaagd beroep op de zogeheten hardheidsclausule te kunnen dragen. Dit motiveringsgebrek brengt mee dat de oplegging van de schadevergoedingsmaatregel ex artikel 36f lid 1 Sr ten behoeve van de benadeelde partijen niet in stand kan blijven (vgl. ECLI:NL:HR:2019:901). De Hoge Raad komt tot de conclusie dat partiële vernietiging en terugverwijzing ten aanzien van de vordering benadeelde partij met betrekking tot de affectieschade en de oplegging van de

schadevergoedingsmaatregelen volgt.

Rechtbank

Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2026:8715 11-11-2026
De verdachte heeft zich schuldig gemaakt aan mishandeling van zijn ex-partner, de bedreiging van hun oudste zoon en het negeren van een ambtelijk bevel. De verdachte heeft een korte tijd later zijn ex-partner om het leven gebracht door haar op de openbare weg met vijfentwintig messteken neer te steken. Verschillende nabestaanden hebben zich gevoegd als benadeelde partij in het strafproces. Het slachtoffer heeft twee zonen, beide zonen vorderen € 25.000 aan shockschade, een zoon vordert ook € 1.500 aan aantasting in persoon. De moeder en de vader van het slachtoffer vorderen, naast de affectieschade, € 20.000 aan shockschade. Tot slot vordert de zus van het slachtoffer ook € 20.000 aan shockschade. De rechtbank oordeelt dat een van de zoons voldoende heeft onderbouwd rechtstreeks geconfronteerd te zijn met de ernstige gevolgen van het misdrijf. Deze zoon heeft na het incident zijn moeder op de grond zien liggen. Hij heeft na het overlijden van het slachtoffer haar ook gezien in het uitvaartcentrum. Ook heeft hij nadien nog gedetailleerde informatie over het levensdelict gekregen, waaronder het sectieverslag. Daarnaast is onderbouwd dat sprake is van geestelijk letsel in de zin van een in de psychiatrie erkend ziektebeeld. Uit de overgelegde medische gegevens blijkt dat de zoon onder behandeling staat bij een psycholoog vanwege een gediagnosticeerde trauma- en stressorgerelateerde stoornis. De rechtbank acht gelet op het voorgaande de gevorderde shockschade van € 25.000 billijk en onderbouwd. Daarnaast acht de rechtbank de gevorderde immateriële schade ‘aantasting in persoon’ billijk. Ten aanzien van de door andere benadeelde partijen gevorderde shockschade oordeelt de rechtbank dat deze op dit moment niet zijn onderbouwd. Namens de benadeelde partijen is ter terechtzitting toegelicht dat deze posten pro forma zijn opgevoerd om eventuele toekomstige of verder oplopende schade met het oog op een eventueel hoger beroep veilig te stellen. De benadeelde partijen worden niet-ontvankelijk verklaard.

Rechtbank Noord-Nederland, ECLI:NL:RBNNE:2026:4790 10-11-2026
Strafrecht. Verdachte heeft zich op 17 april 2023 schuldig gemaakt aan een zware mishandeling door het slachtoffer meermalen met zijn vuist in het gezicht te slaan. In dezelfde vechtpartij heeft verdachte ook een tweede slachtoffer in het gezicht

geslagen. De twee slachtoffers hebben zich gevoegd in het strafproces. Het eerste slachtoffer vordert onder andere € 103.125 ter vergoeding van immateriële schade. Het tweede slachtoffer vordert onder andere een bedrag van € 2.675 ter vergoeding van immateriële schade. Naar het oordeel van de rechtbank is voldoende aannemelijk dat het eerste slachtoffer immateriële schade heeft geleden en dat deze schade een rechtstreeks gevolg is van het bewezenverklaarde feit, aangezien de benadeelde partij zwaar lichamelijk letsel heeft opgelopen. Het slachtoffer heeft meerdere forse gezichtsfracturen opgelopen, waaronder een vijftal Le Fort-breuken. De rechtbank acht een bedrag van € 25.000 ten aanzien van dit letsel billijk. De rechtbank verhoogt het toewijsbare bedrag van € 25.000 met 25% wegens het ernstige verwijt dat de verdachte te maken valt met betrekking tot het toebrengen van het letsel. Gelet op het voorgaande stelt de rechtbank de immateriële schade wegens een deel van het opgelopen lichamelijke letsel naar billijkheid vast op € 31.250. Ten aanzien van het tweede slachtoffer acht de rechtbank een bedrag van € 500 billijk.

Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2026:7934 09-11-2026
Strafrecht. Het slachtoffer is tijdens een wandeling in het bos onverhoeds aangevallen door een onbekende man. Hij heeft haar meegesleept en haar verderop in het bos verkracht. De rechtbank legt aan de verdachte een gevangenisstraf van acht jaar op. Het slachtoffer vordert een bedrag van € 40.000 aan immateriële schade. De rechtbank oordeelt dat het slachtoffer voldoende gegevens heeft verstrekt waaruit blijkt dat zij door het gepleegde strafbare feit geestelijk letsel heeft opgelopen. Voor de vaststelling van de hoogte van de immateriële schadevergoeding zoekt de rechtbank aansluiting bij de Rotterdamse schaal. De rechtbank neemt, gelet op de (psychische) schade, de categorie 14.2 onder b (ernstig) van de Rotterdamse schaal als uitgangspunt. Deze categorie heeft een schaal die loopt van € 16.000 tot € 41.000. De rechtbank oordeelt dat een bedrag aan de bovengrens van de schaal, gelet op de psychische gevolgen en de aanhoudende dagelijkse beperkingen voor het slachtoffer, passend is en wijst de vordering tot immateriële schadevergoeding van € 40.000 geheel toe.

Rechtbank Zeeland-West-Brabant, ECLI:NL:RBZWB:2026:10958 04-11-2026
Deelgeschil. Deze zaak gaat over een infectie die de man heeft opgelopen na een operatie aan zijn pols in het ziekenhuis. Deze infectie is door het ziekenhuis niet opgemerkt tijdens bezoeken van de man aan de spoedeisende hulp in de periode van 4 tot en met 7 september 2018. De infectie is pas naderhand vastgesteld en behandeld.

De man verwijt het ziekenhuis onzorgvuldig te hebben gehandeld door de infectie niet tijdens zijn bezoeken aan de spoedeisende hulp op te merken. Hij verzoekt een verklaring voor recht dat het ziekenhuis aansprakelijk is voor de geleden en nog te lijden schade als gevolg van het onzorgvuldig medisch handelen. De man heeft de verzoeken zoals hij die in zijn verzoekschrift heeft geformuleerd tijdens de mondelinge behandeling gewijzigd. De gewijzigde verzoeken hadden eerder ingesteld kunnen worden, maar het is gebleken dat het ziekenhuis de gewijzigde verzoeken had verwacht op basis van het deskundigenrapport en daar ook tijdens de mondelinge behandeling adequaat op heeft kunnen reageren. De rechtbank oordeelt dat er geen sprake is van een schending van de eisen van een goede procesorde. De rechtbank is van oordeel dat het geschil zich leent voor een deelgeschil. De rechtbank wijst de verzochte verklaring voor recht toe, zij neemt hier het deskundigenrapport tot uitgangspunt. Er had volgens de deskundige verwacht mogen worden dat er naar aanleiding van de klachten eerder gekeken zou zijn of er mogelijk sprake was van een infectie. Dat is niet gebeurd en dat is een fout. Daarmee staat vast dat het ziekenhuis toerekenbaar tekort is geschoten in de geneeskundige behandelingsovereenkomst. Het ziekenhuis is aansprakelijk voor de schade die het gevolg is van het onzorgvuldig handelen. De rechtbank is van oordeel dat de schade voldoende aannemelijk is, ieder geval al in die zin dat de infectie langer heeft geduurd dan bij eerdere onderkenning het geval zou zijn geweest. Ook bestaat de mogelijkheid dat de door de man geleden schade erger is dan bij eerdere onderkenning. De deskundige sluit dat niet uit. Het causaal verband is onzeker, en zou mogelijk heel klein kunnen zijn, maar dat neemt niet weg dat de rechtbank aansprakelijkheid van het ziekenhuis kan vaststellen.

Rechtbank Overijssel, ECLI:NL:RBOVE:2026:6825 28-10-2026
Deelgeschil. De werkneemster is werkzaam als ambulancechauffeur. De werkneemster is opgeroepen om ter plaatse de situatie van de patiënt te beoordelen. Bij aankomst bleek dat de patiënt zich bevond in een bovenwoning, die uitsluitend bereikbaar was via een trap met houten treden. De trap was ook voorzien van een verticaal verplaatsbaar plateau (plateaulift). Het was een regenachtige dag. De trap was voorzien van groene aanslag. De werkneemster en haar collega's kregen van aanwezigen in de woning de waarschuwing dat de trap glad was. De werkneemster en haar collega's zijn naar beneden gegaan waarna een collega met een spoedkoffer (circa 10 kilo) is uitgegleden. Hij gleed met de benen naar voren naar beneden en raakte daarbij met zijn voet de rechterknie van de werkneemster, in de knieholte. Zij is inmiddels driemaal geopereerd aan de knie. De exacte hoogte van de schade moet nog

worden vastgesteld. De aansprakelijkheidsverzekeraar heeft de aansprakelijkheid van de hand gewezen. De werkneemster beroept zich op artikel 7:658 BW, artikel 7:611 BW en artikel 6:170 BW. De rechtbank concludeert dat er geen sprake is van een zorgplichtschending. De werkgever heeft alle maatregelen getroffen die redelijkerwijs van hem konden worden verwacht om te voorkomen dat een werknemer in de uitoefening van de werkzaamheden schade lijdt. Zo is het verplicht dat medewerkers veiligheidsschoenen dragen, mede met het oog op uitglij/valgevaar. Het treffen van nadere maatregelen was redelijkerwijs ook niet mogelijk. Het is voor de werkgever feitelijk onmogelijk om ten aanzien van ook voor haar onbekende locaties instructies te geven over de veiligheid ter plaatse. Daarnaast kan niet worden verwacht dat hij maatregelen treft ten aanzien van algemeen bekende gevaren. Daarnaast dient de ervaring van de medewerker betrokken te worden in het oordeel dat van enige zorgplichtschending geen sprake is. De rechtbank concludeert ook dat er geen sprake van een schending van artikel 7:611 BW, er kan in dit geval geen verzekeringsplicht worden aangenomen. Er is evenmin sprake van onrechtmatig handelen door een ondergeschikte van de werkgever ex artikel 6:170 BW. Niet is komen vast te staan dat de ondergeschikte zelf een onrechtmatige daad heeft gepleegd jegens de werkneemster. De conclusie is dat de werkgever niet aansprakelijk is en op het verweer tegen de hoofdelijke aansprakelijkheid van de aansprakelijkheidsverzekeraar verder niet ingegaan hoeft te worden.

Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2026:15778 22-10-2026
De vader vraagt een machtiging (toestemming) om namens de minderjarigen een vaststellingsovereenkomst aan te gaan (art. 1:345 en 1:253k BW). De schadevergoeding houdt verband met een verkeersongeval dat heeft plaatsgevonden in 2021, waarbij de moeder van de minderjarigen is overleden. Met de aansprakelijkheidsverzekeraar is een schikking getroffen. Deze bedragen staan op de BEM-rekening van de minderjarigen. De kantonrechter verleent de machtiging voor het aangaan van de vaststellingsovereenkomst, omdat dit in het belang van de minderjarigen is (art. 1:356 BW). Naast de gevraagde machtiging voor het aangaan van de vaststellingsovereenkomst met de verzekeraar, heeft vader ook een aantal verzoeken gedaan die betrekking hebben op de wijze van uitbetaling en verdeling van de schadevergoeding. Deze verzoeken worden afgewezen omdat de kantonrechter dit niet in het belang van de minderjarigen acht. Vader heeft ook bezwaar tegen het storten van het vermogen van de minderjarigen op een BEM-rekening. Hij heeft gewezen op de lage rente die de banken geven op BEM-rekeningen en wil liever met

het geld van de minderjarigen gaan beleggen, omdat dit meer rendement oplevert. De kantonrechter concludeert dat een BEM-rekening niet in de weg hoeft te staan aan het beleggen met het vermogen van de minderjarigen. De kantonrechter zal dan ook bepalen dat de bedragen die bestemd zijn voor het levensonderhoud van de minderjarigen op de BEM-rekeningen moeten worden gestort. Als vader een bank bereid heeft gevonden om beleggingsrekeningen te koppelen aan een BEM-rekening, dan kan hij een verzoek om toestemming om te mogen beleggen indienen bij de kantonrechter.

Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2026:10747 30-09-2026
De man is op zijn motor aangereden. Hij reed in Amsterdam op een kruising en is aangereden door een van links komende personenauto die door rood reed. De WAM-verzekeraar van de personenauto en heeft aansprakelijkheid voor schade als gevolg van het ongeval erkend. Uit de anamnese volgt dat de man een helm op had, geen sprake is van trauma capitis (hersenschudding), de helm onbeschadigd is, geen sprake was van een wegraking of een onwelwording. Een maand na het ongeval zijn post-commotionele klachten vastgesteld. De WAM-verzekeraar heeft een huisbezoek gedaan bij de man en er is afgesproken dat de WAM-verzekeraar een voorschot van € 10.000 zou overmaken, waarvan € 2.500 aan smartengeld. Uiteindelijk heeft de WAM-verzekeraar in het eerste jaar na het ongeval € 40.000 bevoorschot. Volgens de WAM-verzekeraar bestaan er een aantal inconsistenties tussen de medische informatie van na het ongeval en de informatie uit het bezoekrapport. In deze procedure vordert de man de WAM-verzekeraar te veroordelen tot betaling van een nader aanvullend voorschot. Omdat de WAM-verzekeraar het causaal verband tussen de huidige gezondheidsklachten en het ongeval betwist heeft de man een verzoekschrift tot medische deskundigenonderzoeken ingediend, de WAM-verzekeraar wil tot deze uitkomst geen voorschotten meer betalen. De voorzieningenrechter heeft geoordeeld dat het spoedeisend belang aanwezig is nu de man, door de WAM-verzekeraar niet betwist, in financiële nood verkeert. De rechter oordeelt dat de WAM-verzekeraar een nader voorschot moeten betalen aan de man, omdat naar het oordeel van de voorzieningenrechter het voldoende aannemelijk is dat de bodemrechter een hoger bedrag aan schade zal vergoeden dan het tot nu toe betaalde voorschot. De door de WAM-verzekeraar aangevoerde alternatieve oorzaken voor de klachten van de man zijn op dit moment onvoldoende aannemelijk. Daarnaast is het op dit moment inderdaad niet duidelijk of de man volledig arbeidsongeschikt is, maar hij heeft in ieder geval niet meer gewerkt sinds het ongeval. Dit, tezamen met de hiervoor

genoemde omstandigheden, maakt dat aan de man een nader voorschot moet worden toegekend. De WAM-verzekeraar zal worden veroordeeld een nader voorschot aan de man te betalen ter hoogte van € 63.209.

Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2026:8578 19-05-2026
Deelgeschil. De werknemer is op basis van een uitzendovereenkomst in dienst getreden bij het uitzendbureau, waarna hij bij de inlener ter beschikking is gesteld. De werknemer is in opdracht van de inlener in dienst getreden als schoonmaker bij de pluimveeslachterij. De schoonmaakwerkzaamheden bestaan onder meer uit het reinigen van grote vleesverwerkende machines met behulp van hogedrukreinigers. De werknemer is tijdens het uitvoeren van zijn werkzaamheden met zijn linkerhand in een fileermachine terechtgekomen. De fileermachine draaide ten tijde van het uitvoeren van de schoonmaakwerkzaamheden in de schoonmaakstand. De rechtbank oordeelt dat deze zaak zich leent voor een deelgeschilprocedure en zij zal overgaan tot beoordeling van de aansprakelijkheid aan de hand van artikel 7:658 BW. De rechtbank komt tot de conclusie dat de werkzaamheden die de werknemer heeft verricht, feitelijk tot de bedrijfsuitoefening van de inlener behoren. De werkzaamheden vonden plaats nadat het personeel van de pluimveeslachterij was vertrokken en er werd gebruikgemaakt van eigen schoonmaakmaterialen en eigen werkprocessen. De werknemer was voor zijn veiligheid afhankelijk van de inlener. De rechtbank komt tot de conclusie dat de werknemer voldoende gemotiveerd heeft weersproken dat de inlener zijn zorgplicht is nagekomen. Uit de stukken volgt dat alleen medewerkers die instructie hebben gehad de machines mogen schoonmaken terwijl deze in schoonmaakstand draaien. De inlener heeft niet voldoende onderbouwd dat hij aan deze instructieplicht heeft voldaan. Daarbij speelt mee dat de werknemer de Nederlandse taal niet machtig is en het grootste deel van de informatie is bij indiensttreding in het Nederlands verstrekt. De conclusie is dat niet is vast komen te staan dat de werknemer zorgvuldig is geïnstrueerd over de veiligheidsrisico's die gepaard gaan met het schoonmaken van een fileermachine die in de schoonmaakstand draait. De inlener is tekortgeschoten in zijn zorgplicht, en omdat er geen sprake is van opzet of bewuste roekeloosheid van de werknemer, leidt dit tot de slotsom dat de inlener aansprakelijk is voor de schade.

RECHTSPRAAK

De verdachte heeft zich schuldig gemaakt aan mishandeling van zijn ex-partner, de bedreiging van hun oudste zoon en het negeren van een ambtelijk bevel. De verdachte heeft een korte tijd later zijn ex-partner om het leven gebracht door haar op de openbare weg met vijfentwintig messteken neer te steken. Verschillende nabestaanden hebben zich gevoegd als benadeelde partij in het strafproces. Het slachtoffer heeft twee zonen, beide zonen vorderen € 25.000 aan shockschade, een zoon vordert ook € 1.500 aan aantasting in persoon. De moeder en de vader van het slachtoffer vorderen, naast de affectieschade, € 20.000 aan shockschade. Tot slot vordert de zus van het slachtoffer ook € 20.000 aan shockschade. De rechtbank oordeelt dat een van de zoons voldoende heeft onderbouwd rechtstreeks geconfronteerd te zijn met de ernstige gevolgen van het misdrijf. Deze zoon heeft na het incident zijn moeder op de grond zien liggen. Hij heeft na het overlijden van het slachtoffer haar ook gezien in het uitvaartcentrum. Ook heeft hij nadien nog gedetailleerde informatie over het levensdelict gekregen, waaronder het sectieverslag. Daarnaast is onderbouwd dat sprake is van geestelijk letsel in de zin van een in de psychiatrie erkend ziektebeeld. Uit de overgelegde medische gegevens blijkt dat de zoon onder behandeling staat bij een psycholoog vanwege een gediagnosticeerde trauma- en stressorgerelateerde stoornis. De rechtbank acht gelet op het voorgaande de gevorderde shockschade van € 25.000 billijk en onderbouwd. Daarnaast acht de rechtbank de gevorderde immateriële schade ‘aantasting in persoon’ billijk. Ten aanzien van de door andere benadeelde partijen gevorderde shockschade oordeelt de rechtbank dat deze op dit moment niet zijn onderbouwd. Namens de benadeelde partijen is ter terechtzitting toegelicht dat deze posten pro forma zijn opgevoerd om eventuele

toekomstige of verder oplopende schade met het oog op een eventueel hoger beroep veilig te stellen. De benadeelde partijen worden niet-ontvankelijk verklaard.

Instantie: Rechtbank Gelderland
Datum uitspraak: 11-11-2026
ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2026:8715
Zaaknummer: 05/259570-25 en 05/247147-25
Rechters: M.A. van Leeuwen, J.J.H. van Laethem en S. Jansen
Wetsartikelen: 6:106 BW en 6:108 BW

RECHTSPRAAK

In deze procedure is de verdachte veroordeeld voor doodslag en het wegvoeren en verbergen van het lijk. Dit incident is het gevolg geweest van een ruzie in een chalet met een vrouw. De verdachte heeft deze vrouw gewurgd en haar naar haar auto gebracht, deze heeft verdachte vervolgens achtergelaten op een parkeerplek. De Hoge Raad herhaalt in dit arrest de relevante overwegingen uit ECLI:NL:HR:2026:1722 met betrekking tot kring van personen die recht hebben op vergoeding van affectieschade. Hij herhaalt ook dat uit de wetsgeschiedenis van artikel 6:107 en 6:108 BW blijkt dat (half)broers of -zussen als zodanig geen aanspraak op vergoeding van affectieschade toekomt omdat zij niet worden aangemerkt als 'naasten' op grond van artikel 6:108 lid 3 BW, maar dat in bijzondere gevallen hun feitelijke relatie een beroep op de hardheidsclausule kan rechtvaardigen. Het hof heeft de vorderingen ter zake van affectieschade van de benadeelde partijen (broer en zus slachtoffer) toegewezen. Daartoe heeft het hof overwogen dat, gelet op de schriftelijke onderbouwing en de mondelinge toelichting ter terechtzitting, voldoende is komen vast te staan dat de benadeelde partijen in een zodanig nauwe betrekking tot het slachtoffer stonden dat uit de eisen van redelijkheid en billijkheid voortvloeit dat zij voor vergoeding van affectieschade in aanmerking komen. De Hoge Raad concludeert dat dit oordeel ontoereikend is gemotiveerd. Hierbij is van belang dat het hof geen vaststellingen heeft gedaan omtrent de intensiteit, de aard en de duur van de relatie tussen het slachtoffer en de desbetreffende benadeelde partijen, welke vaststellingen noodzakelijk zijn om een geslaagd beroep op de zogeheten hardheidsclausule te kunnen dragen. Dit motiveringsgebrek brengt mee dat de oplegging van de schadevergoedingsmaatregel ex artikel 36f lid 1 Sr ten behoeve van de benadeelde partijen niet in stand

kan blijven (vgl. ECLI:NL:HR:2019:901). De Hoge Raad komt tot de conclusie dat partiële vernietiging en terugverwijzing ten aanzien van de vordering benadeelde partij met betrekking tot de affectieschade en de oplegging van de schadevergoedingsmaatregelen volgt.

Instantie: Hoge Raad
Datum uitspraak: 10-11-2026
ECLI: ECLI:NL:HR:2026:1858
Zaaknummer: 25/01457
Rechters: C. Caminada, T. Kooijmans en C.N. Dalebout
Wetsartikelen: 6:107 BW en 6:108 lid 4 sub g BW

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Verdachte heeft zich op 17 april 2023 schuldig gemaakt aan een zware mishandeling door het slachtoffer meermalen met zijn vuist in het gezicht te slaan. In dezelfde vechtpartij heeft verdachte ook een tweede slachtoffer in het gezicht geslagen. De twee slachtoffers hebben zich gevoegd in het strafproces. Het eerste slachtoffer vordert onder andere € 103.125 ter vergoeding van immateriële schade. Het tweede slachtoffer vordert onder andere een bedrag van € 2.675 ter vergoeding van immateriële schade. Naar het oordeel van de rechtbank is voldoende aannemelijk dat het eerste slachtoffer immateriële schade heeft geleden en dat deze schade een rechtstreeks gevolg is van het bewezenverklaarde feit, aangezien de benadeelde partij zwaar lichamelijk letsel heeft opgelopen. Het slachtoffer heeft meerdere forse gezichtsfracturen opgelopen, waaronder een vijftal Le Fort-breuken. De rechtbank acht een bedrag van € 25.000 ten aanzien van dit letsel billijk. De rechtbank verhoogt het toewijsbare bedrag van € 25.000 met 25% wegens het ernstige verwijt dat de verdachte te maken valt met betrekking tot het toebrengen van het letsel. Gelet op het voorgaande stelt de rechtbank de immateriële schade wegens een deel van het opgelopen lichamelijke letsel naar billijkheid vast op € 31.250. Ten aanzien van het tweede slachtoffer acht de rechtbank een bedrag van € 500 billijk.

Instantie: Rechtbank Noord-Nederland
Datum uitspraak: 10-11-2026
ECLI: ECLI:NL:RBNNE:2026:4790
Zaaknummer: 18-103233-23
Rechters: H.R. Eising, Faber, J. J. Faber en L.E. Ettema

Wetsartikelen: 6:106 sub b BW

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Het slachtoffer is tijdens een wandeling in het bos onverhoeds aangevallen door een onbekende man. Hij heeft haar meegesleept en haar verderop in het bos verkracht. De rechtbank legt aan de verdachte een gevangenisstraf van acht jaar op. Het slachtoffer vordert een bedrag van € 40.000 aan immateriële schade. De rechtbank oordeelt dat het slachtoffer voldoende gegevens heeft verstrekt waaruit blijkt dat zij door het gepleegde strafbare feit geestelijk letsel heeft opgelopen. Voor de vaststelling van de hoogte van de immateriële schadevergoeding zoekt de rechtbank aansluiting bij de Rotterdamse schaal. De rechtbank neemt, gelet op de (psychische) schade, de categorie 14.2 onder b (ernstig) van de Rotterdamse schaal als uitgangspunt. Deze categorie heeft een schaal die loopt van € 16.000 tot € 41.000. De rechtbank oordeelt dat een bedrag aan de bovengrens van de schaal, gelet op de psychische gevolgen en de aanhoudende dagelijkse beperkingen voor het slachtoffer, passend is en wijst de vordering tot immateriële schadevergoeding van € 40.000 geheel toe.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland
Datum uitspraak: 09-11-2026
ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2026:7934
Zaaknummer: 16/225826-25
Rechters: J.P. Verboom, L.M. Reijnierse en M. Coenen
Wetsartikelen: 6:106 sub b BW

RECHTSPRAAK

De vader vraagt een machtiging (toestemming) om namens de minderjarigen een vaststellingsovereenkomst aan te gaan (art. 1:345 en 1:253k BW). De schadevergoeding houdt verband met een verkeersongeval dat heeft plaatsgevonden in 2021, waarbij de moeder van de minderjarigen is overleden. Met de aansprakelijkheidsverzekeraar is een schikking getroffen. Deze bedragen staan op de BEM-rekening van de minderjarigen. De kantonrechter verleent de machtiging voor het aangaan van de vaststellingsovereenkomst, omdat dit in het belang van de minderjarigen is (art. 1:356 BW). Naast de gevraagde machtiging voor het aangaan van de vaststellingsovereenkomst met de verzekeraar, heeft vader ook een aantal verzoeken gedaan die betrekking hebben op de wijze van uitbetaling en verdeling van de schadevergoeding. Deze verzoeken worden afgewezen omdat de kantonrechter dit niet in het belang van de minderjarigen acht. Vader heeft ook bezwaar tegen het storten van het vermogen van de minderjarigen op een BEM-rekening. Hij heeft gewezen op de lage rente die de banken geven op BEM-rekeningen en wil liever met het geld van de minderjarigen gaan beleggen, omdat dit meer rendement oplevert. De kantonrechter concludeert dat een BEM-rekening niet in de weg hoeft te staan aan het beleggen met het vermogen van de minderjarigen. De kantonrechter zal dan ook bepalen dat de bedragen die bestemd zijn voor het levensonderhoud van de minderjarigen op de BEM-rekeningen moeten worden gestort. Als vader een bank bereid heeft gevonden om beleggingsrekeningen te koppelen aan een BEM-rekening, dan kan hij een verzoek om toestemming om te mogen beleggen indienen bij de kantonrechter.

Instantie: Rechtbank Rotterdam
Datum uitspraak: 22-10-2026
ECLI: ECLI:NL:RBROT:2026:15778
Zaaknummer: 12274165 \ VZ VERZ 26-2828 en 12274166 \ VZ VERZ 26-2829
Rechters: C.J. Frikkee
Advocaten: Y. Slob
Wetsartikelen: 1:345 BW, 1:253k BW, 1:356 BW, 1:344 lid 2 BW en 1:345 lid 2 BW

RECHTSPRAAK

Deelgeschil. De werkneemster is werkzaam als ambulancechauffeur. De werkneemster is opgeroepen om ter plaatse de situatie van de patiënt te beoordelen. Bij aankomst bleek dat de patiënt zich bevond in een bovenwoning, die uitsluitend bereikbaar was via een trap met houten treden. De trap was ook voorzien van een verticaal verplaatsbaar plateau (plateaulift). Het was een regenachtige dag. De trap was voorzien van groene aanslag. De werkneemster en haar collega's kregen van aanwezigen in de woning de waarschuwing dat de trap glad was. De werkneemster en haar collega's zijn naar beneden gegaan waarna een collega met een spoedkoffer (circa 10 kilo) is uitgegleden. Hij gleed met de benen naar voren naar beneden en raakte daarbij met zijn voet de rechterknie van de werkneemster, in de knieholte. Zij is inmiddels driemaal geopereerd aan de knie. De exacte hoogte van de schade moet nog worden vastgesteld. De aansprakelijkheidsverzekeraar heeft de aansprakelijkheid van de hand gewezen. De werkneemster beroept zich op artikel 7:658 BW, artikel 7:611 BW en artikel 6:170 BW. De rechtbank concludeert dat er geen sprake is van een zorgplichtschending. De werkgever heeft alle maatregelen getroffen die redelijkerwijs van hem konden worden verwacht om te voorkomen dat een werknemer in de uitoefening van de werkzaamheden schade lijdt. Zo is het verplicht dat medewerkers veiligheidsschoenen dragen, mede met het oog op uitglij/valgevaar. Het treffen van nadere maatregelen was redelijkerwijs ook niet mogelijk. Het is voor de werkgever feitelijk onmogelijk om ten aanzien van ook voor haar onbekende locaties instructies te geven over de veiligheid ter plaatse. Daarnaast kan niet worden verwacht dat hij maatregelen treft ten aanzien van algemeen bekende gevaren. Daarnaast dient de ervaring van de medewerker betrokken te worden

in het oordeel dat van enige zorgplichtschending geen sprake is. De rechtbank concludeert ook dat er geen sprake van een schending van artikel 7:611 BW, er kan in dit geval geen verzekeringsplicht worden aangenomen. Er is evenmin sprake van onrechtmatig handelen door een ondergeschikte van de werkgever ex artikel 6:170 BW. Niet is komen vast te staan dat de ondergeschikte zelf een onrechtmatige daad heeft gepleegd jegens de werkneemster. De conclusie is dat de werkgever niet aansprakelijk is en op het verweer tegen de hoofdelijke aansprakelijkheid van de aansprakelijkheidsverzekeraar verder niet ingegaan hoeft te worden.

Instantie: Rechtbank Overijssel
Datum uitspraak: 28-10-2026
ECLI: ECLI:NL:RBOVE:2026:6825
Zaaknummer: 12227233 \ EJ VERZ 26-149
Rechters: E. Horsthuis
Advocaten: H.M. Kruitwagen, A. Waage en S. Lennips
Wetsartikelen: 1091w Rv, 6:162 BW, 6:170 BW, 7:611 BW en 7:658 BW

RECHTSPRAAK

Deelgeschil. Deze zaak gaat over een infectie die de man heeft opgelopen na een operatie aan zijn pols in het ziekenhuis. Deze infectie is door het ziekenhuis niet opgemerkt tijdens bezoeken van de man aan de spoedeisende hulp in de periode van 4 tot en met 7 september 2018. De infectie is pas naderhand vastgesteld en behandeld. De man verwijt het ziekenhuis onzorgvuldig te hebben gehandeld door de infectie niet tijdens zijn bezoeken aan de spoedeisende hulp op te merken. Hij verzoekt een verklaring voor recht dat het ziekenhuis aansprakelijk is voor de geleden en nog te lijden schade als gevolg van het onzorgvuldig medisch handelen. De man heeft de verzoeken zoals hij die in zijn verzoekschrift heeft geformuleerd tijdens de mondelinge behandeling gewijzigd. De gewijzigde verzoeken hadden eerder ingesteld kunnen worden, maar het is gebleken dat het ziekenhuis de gewijzigde verzoeken had verwacht op basis van het deskundigenrapport en daar ook tijdens de mondelinge behandeling adequaat op heeft kunnen reageren. De rechtbank oordeelt dat er geen sprake is van een schending van de eisen van een goede procesorde. De rechtbank is van oordeel dat het geschil zich leent voor een deelgeschil. De rechtbank wijst de verzochte verklaring voor recht toe, zij neemt hier het deskundigenrapport tot uitgangspunt. Er had volgens de deskundige verwacht mogen worden dat er naar aanleiding van de klachten eerder gekeken zou zijn of er mogelijk sprake was van een infectie. Dat is niet gebeurd en dat is een fout. Daarmee staat vast dat het ziekenhuis toerekenbaar tekort is geschoten in de geneeskundige behandelingsovereenkomst. Het ziekenhuis is aansprakelijk voor de schade die het gevolg is van het onzorgvuldig handelen. De rechtbank is van oordeel dat de schade voldoende aannemelijk is, ieder geval al in die zin dat de infectie

langer heeft geduurd dan bij eerdere onderkenning het geval zou zijn geweest. Ook bestaat de mogelijkheid dat de door de man geleden schade erger is dan bij eerdere onderkenning. De deskundige sluit dat niet uit. Het causaal verband is onzeker, en zou mogelijk heel klein kunnen zijn, maar dat neemt niet weg dat de rechtbank aansprakelijkheid van het ziekenhuis kan vaststellen.

Instantie: Rechtbank Zeeland-West-Brabant
Datum uitspraak: 04-11-2026
ECLI: ECLI:NL:RBZWB:2026:10958
Zaaknummer: C/02/410393/HA RK 23-113 (E)
Rechters: Van der Burgh
Advocaten: D. Marcus en M. van Gool
Wetsartikelen: 7:453 BW

RECHTSPRAAK

Deelgeschil. De werknemer is op basis van een uitzendovereenkomst in dienst getreden bij het uitzendbureau, waarna hij bij de inlener ter beschikking is gesteld. De werknemer is in opdracht van de inlener in dienst getreden als schoonmaker bij de pluimveeslachterij. De schoonmaakwerkzaamheden bestaan onder meer uit het reinigen van grote vleesverwerkende machines met behulp van hogedrukreinigers. De werknemer is tijdens het uitvoeren van zijn werkzaamheden met zijn linkerhand in een fileermachine terechtgekomen. De fileermachine draaide ten tijde van het uitvoeren van de schoonmaakwerkzaamheden in de schoonmaakstand. De rechtbank oordeelt dat deze zaak zich leent voor een deelgeschilprocedure en zij zal overgaan tot beoordeling van de aansprakelijkheid aan de hand van artikel 7:658 BW. De rechtbank komt tot de conclusie dat de werkzaamheden die de werknemer heeft verricht, feitelijk tot de bedrijfsuitoefening van de inlener behoren. De werkzaamheden vonden plaats nadat het personeel van de pluimveeslachterij was vertrokken en er werd gebruikgemaakt van eigen schoonmaakmaterialen en eigen werkprocessen. De werknemer was voor zijn veiligheid afhankelijk van de inlener. De rechtbank komt tot de conclusie dat de werknemer voldoende gemotiveerd heeft weersproken dat de inlener zijn zorgplicht is nagekomen. Uit de stukken volgt dat alleen medewerkers die instructie hebben gehad de machines mogen schoonmaken terwijl deze in schoonmaakstand draaien. De inlener heeft niet voldoende onderbouwd dat hij aan deze instructieplicht heeft voldaan. Daarbij speelt mee dat de werknemer de Nederlandse taal niet machtig is en het grootste deel van de informatie is bij indiensttreding in het Nederlands verstrekt. De conclusie is dat niet is vast komen te staan dat de werknemer zorgvuldig is

geïnstrueerd over de veiligheidsrisico's die gepaard gaan met het schoonmaken van een fileermachine die in de schoonmaakstand draait. De inlener is tekortgeschoten in zijn zorgplicht, en omdat er geen sprake is van opzet of bewuste roekeloosheid van de werknemer, leidt dit tot de slotsom dat de inlener aansprakelijk is voor de schade.

Instantie: Rechtbank Gelderland
Datum uitspraak: 19-05-2026
ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2026:8578
Zaaknummer: 12093091 AZ VERZ 26-4
Rechters: F.M.C. Boesberg
Advocaten: S.B.W. du Plessis, mr. M.H. Meij en J. Kruijswijk Jansen
Wetsartikelen: 7:658 BW

RECHTSPRAAK

De man is op zijn motor aangereden. Hij reed in Amsterdam op een kruising en is aangereden door een van links komende personenauto die door rood reed. De WAM-verzekeraar van de personenauto en heeft aansprakelijkheid voor schade als gevolg van het ongeval erkend. Uit de anamnese volgt dat de man een helm op had, geen sprake is van trauma capitis (hersenschudding), de helm onbeschadigd is, geen sprake was van een wegraking of een onwelwording. Een maand na het ongeval zijn post-commotionele klachten vastgesteld. De WAM-verzekeraar heeft een huisbezoek gedaan bij de man en er is afgesproken dat de WAM-verzekeraar een voorschot van € 10.000 zou overmaken, waarvan € 2.500 aan smartengeld. Uiteindelijk heeft de WAM-verzekeraar in het eerste jaar na het ongeval € 40.000 bevoorschot. Volgens de WAM-verzekeraar bestaan er een aantal inconsistenties tussen de medische informatie van na het ongeval en de informatie uit het bezoekrapport. In deze procedure vordert de man de WAM-verzekeraar te veroordelen tot betaling van een nader aanvullend voorschot. Omdat de WAM-verzekeraar het causaal verband tussen de huidige gezondheidsklachten en het ongeval betwist heeft de man een verzoekschrift tot medische deskundigenonderzoeken ingediend, de WAM-verzekeraar wil tot deze uitkomst geen voorschotten meer betalen. De voorzieningenrechter heeft geoordeeld dat het spoedeisend belang aanwezig is nu de man, door de WAM-verzekeraar niet betwist, in financiële nood verkeert. De rechter oordeelt dat de WAM-verzekeraar een nader voorschot moeten betalen aan de man, omdat naar het oordeel van de voorzieningenrechter het voldoende aannemelijk is dat de bodemrechter een hoger bedrag aan schade zal vergoeden dan het tot nu toe betaalde voorschot. De door de WAM-verzekeraar

aangevoerde alternatieve oorzaken voor de klachten van de man zijn op dit moment onvoldoende aannemelijk. Daarnaast is het op dit moment inderdaad niet duidelijk of de man volledig arbeidsongeschikt is, maar hij heeft in ieder geval niet meer gewerkt sinds het ongeval. Dit, tezamen met de hiervoor genoemde omstandigheden, maakt dat aan de man een nader voorschot moet worden toegekend. De WAM-verzekeraar zal worden veroordeeld een nader voorschot aan de man te betalen ter hoogte van € 63.209.

Instantie: Rechtbank Amsterdam
Datum uitspraak: 30-09-2026
ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2026:10747
Zaaknummer: C/13/793002 / KG ZA 26-768
Rechters: N.C.H. Blankevoort
Advocaten: C.P.J. Wijnakker en M.R. van der Zee
Wetsartikelen: